

TAKSİM

TG

287-1

KSY-U

ibni. Kayyim. EL-Fewaid. sh: 133

Taksim (Mus)

که دوهزار رقبه بود و در طول سلطنتش همه را به زور و غصب به دست آورده بود، مطرح شد اما با وجود طرح در مجلس سیزدهم عملی نشد. بلکه در سال ۱۳۲۶ در اختیار محمدرضا شاه قرار گرفت. اما پس از کودتای ۲۸ مرداد (۱۲۹۸-۱۳۵۹) شاه آن املاک را باز ستاند و به قیمت دلخواه به کشاورزان فروخت و بهای آن را از خزانهٔ مملکت دریافت کرد. در دی ماه ۱۳۲۸ شاه طی سفر خود به آمریکا از لزوم اصلاحات ارضی و تقسیم اراضی بزرگ سخن گفت اما این فکر تا سال ۱۳۳۸ عملی نشد. در آن سال تحت فشارهای مستقیم دولت «قانون تحديد مالکیت» از تصویب مجلس شورای ملی گذشت ولی باز به فراموشی سپرده شد. سرانجام زمانی که در سال ۱۳۴۰ و ۱۳۴۱ برنامهٔ اصلاحات اجتماعی و سیاسی و اقتصادی رژیم جدی شد، شاه خود مدعی انقلابی نوین در ایران شد و برنامه‌هایی را برای اصلاحات اعلام کرد که بعدها به «انقلاب سفید» یا «انقلاب شاه و مردم» شهرت پیدا کرد. برنامه‌های این انقلاب که ابتدا در شش اصل بود، در ششم بهمن ماه ۱۳۴۱ به رفاندوم گذاشته شد. یکی از اصول مهم ششگانه و اولین آن، تقسیم اراضی مالکان بزرگ بین کشاورزان بود که تحت عنوان «الفای رژیم ارباب - رعیتی» صورت گرفت البته مرحلهٔ اول اصلاحات ارضی، در دوران حکومت دکتر علی امینی (م ۱۳۷۳) در سال ۱۳۴۰ انجام شده بود و مرحلهٔ دوم پس از رفاندوم به اجرا درآمد. طبق آئین‌نامهٔ اجرایی این قانون مالکان باید یکی از سه نسق را انتخاب می‌کردند، یا ملک خود را بر اساس معدل عایدات سه سال اخیر به کشاورزان همان روستا به مدت سی سال اجاره نقدی بدهند، یا ملک مزروعی خود را با تراضی به زارعان بفروشند و یا زمین‌های آبی و دیم ملک خود را به نسبت بهرهٔ مالکانهٔ مرشوم در محل، بین خود و کشاورزان تقسیم کنند. طبق مواد الحاقی، موقوفات نیز با شرایطی مشمول قانون اصلاحات ارضی می‌شد. زمین‌های مکانیزهٔ تا پانصد هکتار و شالیزارها تا سی هکتار در اختیار مالکان باقی می‌ماند و باغهای میوه در محدودهٔ شهرها مشمول این قانون نمی‌شد. اجرای تقسیم اراضی (مانند دیگر اصول انقلاب سفید مورد انتقاد شدید قرار گرفت و تقریباً تمامی مبارزان سیاسی و روشنفکران دههٔ چهل و پنجاه و شماری از مراجع دینی با آن مخالفت کردند. البته هریک از مخالفین، با مواضع فکری و سیاسی خود و از منظر ویژه و متفاوت و گاه متضاد با دیگران به انتقاد پرداخت. فی المثل مراجع دینی این کار را غیرشرعی شمردند و به ویژه تقسیم موقوفات را غاصبانه و خلاف موازین شرعی می‌دیدند. بعدها به ویژه در دههٔ پنجاه روشنفکران انقلابی تابع اصلاحات ارضی را با انگیزه‌های ناسالم و به زیان کشاورزان ارزیابی کردند و در این باره مقالاتی نیز انتشار دادند.

در اصطلاح عبارت است از تجزیهٔ یک کل به اجزای تشکیل دهنده آن، یا تجزیهٔ کلی به جزئیات آن و یا به تعبیر دقیق‌تر تجزیه و تحلیل ذهنی یک کلی به عناصر آن، مثل تجزیه و تحلیل ذهنی انسان به حیوان و ناطق. اهل منطق «تقسیم» را - که عکس «تحلیل» است - مرحلهٔ نخستین از چهار مرحلهٔ انجاء تعلمیه (= شیوه‌های تعلم در علوم) به شمار می‌آورند و از آن به «تکثیر از بالا به زیر» تعبیر می‌کنند. چنانکه تجزیه و تحلیل جنس به انواع و نوع به اصناف، و صنف به اشخاص و نیز تقسیم ذاتی به جنس و نوع و فصل، و تجزیه و تحلیل عرض به خاص (= عرض خاص) و عرض عام، تقسیم است. مراد از «بالا» مفاهیم کلی تراست و مراد از «زیر» مفاهیم کمتر کلی به نسبت مفاهیم بیشتر کلی، چنانکه جنس به سبب کلیت بیشتر آن نسبت به نوع، «بالا» است و نوع بدان سبب که نسبت به جنس دارای کلیت کمتری است نسبت به جنس «زیر» محسوب می‌شود. در برابر، بازگرداندن عرض عام و عرض خاص به مفهوم عرضی و برگرداندن فصل و نوع و جنس به مفهوم ذاتی - که همانا سیر از «زیر» به «بالا» یا تکثیر از «زیر» به «بالا» است - تحلیل به شمار می‌آید. نیز چنین است سیر تحلیلی از نتیجهٔ قیاس (= بالا) به سوی مقدمات (= زیر) که آن نیز تکثیر از «بالا» (= نتیجه) است به سوی «زیر» (= مقدمات). حاصل این سیرو تکثیر شناخت نتیجه و در پی آن شناخت مقدمات خواهد بود.

تقسیم و تحلیل: وجه اشتراک و وجه اختلاف تقسیم و تحلیل چیست؟ تقسیم و تحلیل دو روش مبتنی بر تجزیه و تحلیل است (= وجه اشتراک) و تکثیر از تجزیه و تحلیل به بار می‌آید. تفاوت این دو روش تنها در جهت سیر یا جهت تجزیه و تحلیل است، یعنی در اینکه سیر از «بالا» به «زیر» صورت گیرد، یا از «زیر» به «بالا». ۱) بالا: برنتیجهٔ قیاس، و نیز بر مفاهیم بیشتر کلی اطلاق می‌گردد؛ ۲) زیر: بر مقدمات قیاس و نیز بر مفاهیم کمتر کلی اطلاق می‌شود. بدین ترتیب: ۱) تقسیم: یعنی سیر تحلیلی یا تکثیر از «بالا» به «زیر»؛ ۲) تحلیل: یعنی سیر تحلیلی یا تکثیر از «زیر» به بالا.

منابع: الحاشیه علی ترسیب المنطق، مولی عبدالله، قم، مؤسسه النشر الاسلامی، ۱۲۲-۱۲۳؛ درة الساج، ۱۸۰؛ فرهنگ اصطلاحات منطقی، دکتر خوانساری، ماده «تقسیم».

Taksim

تقسیم اراضی، از اقدامات اصلاح طلبانهٔ ارضی و اقتصادی ایران در رژیم پهلوی و جمهوری اسلامی ایران، موضوع اصلاح و تحديد مالکیت زمین از آرمانهای دیرین انقلابیون صدر مشروطیت بوده است (→ حزب اجتماعیون عامیون، نیز: ← حزب دموکرات ایران). پس از شهریور ۱۳۲۰ ش و سقوط دیکتاتوری پهلوی اول، مسئله تقسیم املاک رضاشاه (م ۱۳۲۳ ش)

التقسيم

التقسيم فن من فنون البديع ، وهو يرد في الكلام على عدة صور تختلف كل صورة منها عن الأخرى ، وأهم هذه الصور ما يلي :

· أستيفاء المتكلم جميع أقسام المعنى الذي هو آخذ فيه بجحث لا يترك منها قسماً محتملاً ... كاف قوله تعالى : (إِنَّمَا أُوْزَانُهُمُ الْكِتَابَ الَّذِينَ اصْطَفَيْنَا مِنْ عِبَادِنَا فِيمِنْهُمْ ظَالِمٌ لِنَفْسِهِ وَمِنْهُمْ مُفْتَصِدٌ وَمِنْهُمْ سَايِقٌ بِالْخَيْرَاتِ بِإِذْنِ اللَّهِ) ^(١) ، فالآلية قد استوفت جميع الأقسام التي يمكن أن يكون عليها العباد ، فهم لما ظالم لنفسه أو مفتصد أو سائق بالخيرات ، وليس هناك قسم رابع ... ومن لطيف ذلك قوله عز وجل : (هُوَ الَّذِي يُرِيكُمُ الْبَرْقَ خَوْفًا وَطَمَّمًا) ^(٢) ، فإيس في رؤية البرق إلا الخوف من الصواعق والطمع في الأمطار ، ولا ثالث لهذين القسمين ... وقد قدم الخوف على الطمع لأن الصواعق تقع من أول برقة أمّا المطر فلا يحصل إلا بعد توافر البرقات ، ولذا كانت العرب تعد سبعين برقة وتنسج فلا تخطى الغوث والكلأ ، وإلى هذا وأشار المتفقى بقوله :

وقد أرد المياه بغیر هاد سوی عدی لها برق العمام
فلما كان الأمر المخوف من البرق يقع من أول برقة ، أقدم ذكر الخوف
ولما كان الأمر المطعم منه يأتي تاليًا للخوف ومبددا له ، آخر ذكر الطمع
ليكون الفرج بعد الضيق واليسر بعد العسر والأمن بعد الخوف ، فما من
ريب في أن هذا يكون أوقع في النفوس وأبلغ ، إذ تطمئن بالبشرى وبحسن
العافية ...

ومنه قوله تعالى : (فَهُوَ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ يَهْبِطُ مِنْ

(١) سورة فاطر آية ٣٢ .
(٢) سورة الرعد آية ١٢ .

جامعة الأزهر
كلية اللغة العربية بالقاهرة
قسم البلاغة والنقد

Tahsin (٩٢-٩٢)

علم البلاغة

دراسة تاريخية وفتية
الأصول البلاغية ومسائل البلاغ

القسم الثاني

تأليف

الدكتور

رسوني بربانج بسوبي

المدرس بجامعة الأزهر

Türkçe Diyanet Vakfı
İslam Ansiklopedisi
Kütüphanesi

Kayıt No. :	9972
Rasnit No. :	872.7 BES.1/1

طبعة الأولى

١٤٠٨ - ١٩٨٧ م